

ПЕЙО ЯВОРОВ
ПЕСЕН НА ПЕСЕНТА МИ

chitanka.info

Най-сетне ти се връщаш, блуднице несретна,
с наведена глава —
при мене, тук, в самотност неприветна.
Надире не поглеждай с тъмните слова
на уплах и тревога —
аз всичко знам...
Но знай и ти: умряха там
и дявола, и бога.

Ела при мен. Ела у мен. Кажу ми:
къде не беше ти, къде не бях
подире ти и аз?
Зигзаги вред неуловими...
Къде от ревност не горях
и в летен зной, и в зимен мраз?

На труженник ли дрипав, гладно леден,
в прихлупената изба ти не бе —
и него ли, кажи, не лъга, беден,
за празник, въздух и небе?
В полето ли при селянина груби
не беше ти,
край него дни ли не изгуби,
сама осмяла своите мечти?
Из дебрите на тъмните балкани —
посестрима хайдушка — и над гроб
ти сълзи ли не рони, великани
оплакваща наравно с жалък роб?
И пред развратница ли с просешка боязън
за поглед и усмивка не рида,
и пред невинността ли дума на съблазън
безсрамно ти не шепна,
без срам остана навсежда!

И ето че се връщаш уморена,

изплашена, отвърната, сломена.
...Уста пиянски не едни
в устата ти рубинови се впиха.
Ръце нечисти през ония дни
разплитаха, заплитаха, мърсиха
коприната на твоята коса.
В кървавите на кръвник обятия
нима веднъж се ти превива?
Разврата ли не чух невинността ти да осмива,
и невинността да те обсипва
с хули на проклетия?

И ето че се връщаш уморена,
напашена, отвърната, сломена.
Надире не поглеждай — няма жив
на мъртъвците сред тълпата:
едни остаха там
безплътни през тишината
на спомена мъглив.

Разбойник същ, подире ти вървах
и питах аз:
 какво тя мрази и обича?
Безсилен в ревност, силен в злобата си бях
и мислех аз:
 какво я лъсти и увлича?
Гласа ти вредом стъпките ми заглуши.
Претърсвах аз,
 претърсвах ги тогаз —
на миг пленените души.

Напразно търсих истина у тях,
създадена в лъжа и грях.
Напразно дирих и лъжата —
бог на вселената, душа в душата.
Страдание! Едно страдание безлично,
жалко, безразлично,

*там негде по средата
на истината и лъжата...*

*И ей ме днес: погледай връх е — самота.
И те се върна, моя красота!
Че няма зло, страдание, живот
вън от сърцето ми — кивот,
където пепелта лежи
на всички истини-лъжи.
Че няма дух и няма вещь
вън от гърдите мои — пещ
на живия вселенен плам,
на цялата вселена храм.*

*И ти се върна! — празник ден...
Ще дъхна аз и с кървав пламък
ще пламне тук дърво и камък.
Бъди при мен — бъди у мен...
сред кървав пламък и през дим,
сред задух нетърпим,
небето в твоя поглед
 дивно ще се отразява.
Душа за него ще копней!
Ти него гледай и ми пей
за хладния покой, за вечната забрава.*

*Сред пламъци и адски дим
ний двама с тебе ще горим,
красиви в мрачна грозота
и грозни в сяйна красота —
сред задух нетърпим,
в копнение за мир небесен,
ний двама тук ще изгорим,
ний двама с тебе, моя песен!*

Издание:

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.